

TED HUGHES
FEMEIA DE FIER



TED HUGHES

FEMEIA DE FIER



ILUSTRAȚII
DE DOUGLAS CARREL

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE VIRGIL STANCIU

Redactor: Iulian Curuia
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Corector: Theodor Zamfir
DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HUGHES, TED

Femeia de Fier / Ted Hughes; trad. din lb. engleză de Virgil Stanciu;
cu il. de Douglas Carrel. – București: Art, 2017

ISBN 978-606-710-479-0

I. Stanciu, Virgil (trad.)

II. Carrel, Douglas (il.)

821.111

Ted Hughes
The Iron Woman

All rights reserved
© The Estate of Ted Hughes, 1993
Illustrations © Douglas Carrel, 2005

© Editura Art, 2017, pentru prezenta ediție

PENTRU FRIEDA ȘI NICHOLAS

1

Școala se terminase și începuse vacanța de Paște. Lucy se întorcea pe jos acasă, printre malurile cu papură, pe drumul din mlaștină, când începu să se întâmple. Tocmai ajunsese la podețul unde drumul traversează un canal de drenare adânc. Ea îi spunea Podul Ospățul Vidrei, fiindcă văzuse odată lângă el o vidră mâncând un Țipar. Asta fusese cu trei ani în urmă. Dar tot se emoționa ori de câte ori ajungea la partea aceasta a drumului și întotdeauna era cuprinsă de nerăbdare gândindu-se că va vedea podul.

Ca de obicei, azi podul era pustiu. Trecând pe el, privi apa neagră printre traverse. Mereu făcea asta, în caz că era o vidră acolo jos, în apă, care să se uite în sus la ea sau poate care să înoate sub apă chiar atunci.

Iar astăzi era ceva acolo. Dar oare ce? Se aplecă peste balustradă și privi.

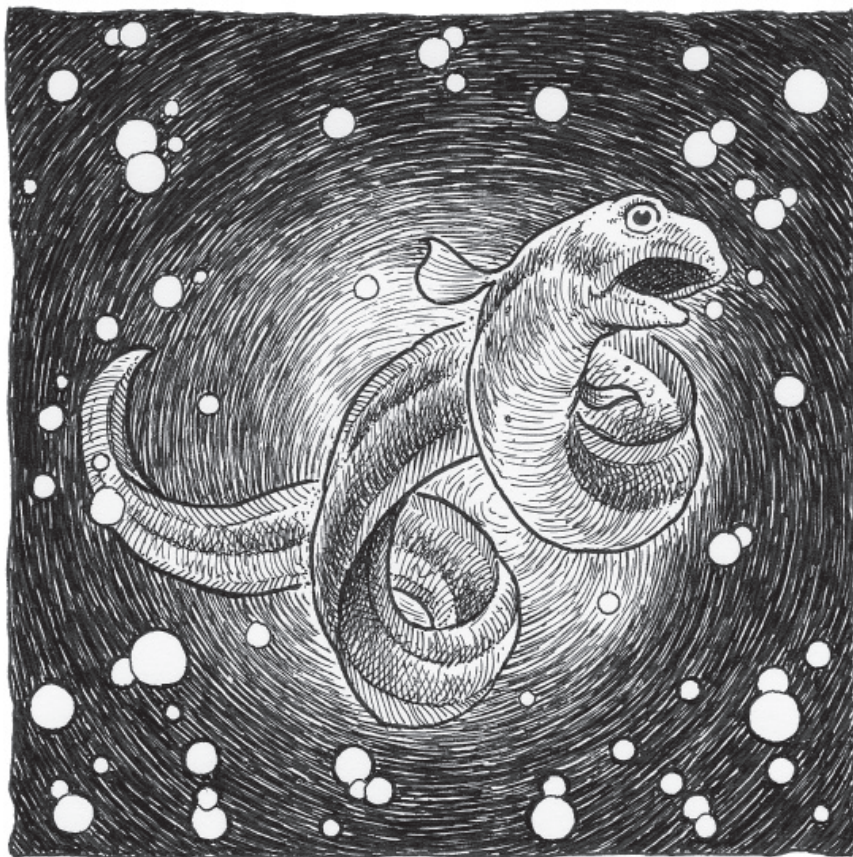
Ceva, ceva alb, se tot răsucea în adâncul apei negre. Un pește?

Brusc, știu. Era un Țipar – comportându-se foarte straniu. La început crezu că erau doi țipari încăierându-se. Dar nu, era unul singur. Se înnodea și se deznoda. Pe urmă înota rapid în cercuri, răsucindu-se mereu cum înainta. La un moment dat, coada i se ivi din apă. Pe urmă se zbatu jos în nămol, stârnind în aval un nor cenușiu, plutitor. Apoi

ieși iar la suprafață, bălăbănindu-și capul în aer. Îi văzu fața ca un cioc, apoi gura mică, deschizându-se. Îi văzu interiorul palid al gurii.

Pe urmă se zbătu și se încolăci într-un nod. Un țipar foarte mic, numai de vreo treizeci de centimetri.

Dansându-și dansul chinuit, învârtit, repezit, era purtat ușor de curentul canalului. Curând, Lucy îl pierdu din vedere în strălucirea apei. Apoi, la douăzeci de metri în aval, îi văzu capul apărând din nou. După care dispăru cu o zvârcolire. Apoi ieși iar, zvâc, zvâc, zvâc.



Ce era în neregulă cu el? Văzându-i capul lui aparte cum tot zvâcnea în apă, gura mică deschizându-i-se, fata simți un junghi dureros, undeva pe la brâu. Ar fi vrut să scoată țiparul din apă și să-l ajute. Avea nevoie de ajutor. Ceva nu era în regulă cu el.

În acel moment, privind de-a lungul strălucirii vălurite a canalului, unde întorcea printre trestii înalte, fata simți altceva.

La început, n-a avut idee ce o amețise așa de cap și-i făcuse picioarele să se împleticească. Se prinse de balustrada podului și-și depărtă picioarele. I se păru că balustrada însăși îi zgâlțâie mâna. Ce să fi fost, oare?

Garronk! Garronk! Garraaark!

Drept în fața ei, forma blegită, imprecisă, a unui stârc lupta să iasă din papura de pe mal. Nu se îndepărtă cu bătaii mari, maiestuoase, din aripi, ca un stârc obișnuit. Fâlfâi și se înălță, ca și cum ar fi urcat în salturi pe o invizibilă scară în spirală. Apoi, de la mare înălțime, se îndepărtă, rostogolindu-se către marea de dincolo de smârc. Ceva îl speriasse rău. Dar ce? Îl înspăimântase ceva din mlaștină. Văzând stârcul atât de înspăimântat, Lucy se înspăimântă și ea.

Mlaștina fusese dintotdeauna un loc singuratic. Acum simțea și ea singurătatea. Cum stătea acolo, privind în sus, întregul cer albastru-rozaliu de nori mătăsoși se mișca lent. Privi din nou de-a lungul canalului, unde trestii stăteau toate aplecate în aceeași direcție, înclinate grațios sub briza ușoară. Țiparul nu se mai vedea. Oare se mai zvârcolea, ridicându-și capul din apă în timp ce curentul molcom îl purta la vale prin mlaștină? Ea se uită în jos, la canalul de sub pod. Apa neagră curgea încet, încrețind și răsucind mici fusuri de lumină.

Apoi se mai întâmplă o dată – podul tresări sub tălpile ei și balustrada îi scutură mâna. În același timp, întreaga suprafață a apei din canal fu dintr-odată tulburată de nenumărate unde mici împletindu-se.

Un cutremur! Trebuia să fie un cutremur.

Pe Lucy o cuprinse o groază cu totul nouă. Câteva secunde nici nu îndrăzni să se miște. Gândul că podul s-ar putea prăbuși, lăsând-o să cadă în canal, cu ȕiparii lui ce se zvârcoleau, era suficient de înfricoșător. Dar gândul că mlaștina însăși s-ar fi despicat în două, că ea însăși, apa, mълul, ȕiparii și papura ar fi fost înghițite de hăul negru și fără fund, căzând poate până în centrul pământului, era și mai sinistru. Își simțea degetele picioarelor răsucindu-se ca niște gheare și un curent electric furnicându-i tălpile.

Apoi, repede, începu să meargă, dar era ca și cum ar fi umblat pe o scândură îngustă, elastică, întinsă între doi zgârie-nori. Ridica grijulie fiecare picior și-l punea jos ușor, dar ferm. Cât de repede îndrăzneă, dar totuși foarte încet. Curând, însă, neputându-se stăpâni, o rupse la fugă. Dacă șocul cutremurului prăvălise acoperișul casei peste mama ei? Sau dacă făcuse satul una cu pământul, ca piesele de domino? Și dacă vreo mașinărie imensă se prăvălise peste tatăl ei la fabrică?

Și apoi, cum fugea, se întâmplă din nou, dezechilibrând-o; piciorul ei stâng lovi gamba dreaptă și fata căzu la pământ. Zăcând acolo, lăȕită și fără aer, o simți din nou. De data asta, drumul parcă o lovi în piept și în stomac – o bufnitură puternică, dură. Apoi încă una. De fiecare dată văzu pietrișul de sub fața ei tresăltând ușor. Tot atunci, în vreme ce stătea întinsă acolo, auzi cel mai straniu sunet. Nu suna ca nicio pasăre pe care s-o fi auzit vreodată. Venea din mlaștina din spatele ei.

Un vaiet lung, ascuțit, ca o sirenă de pompieri. Sări în picioare și începu să fugă orbește.

Capul ieșise deja afară din apă. Nu semăna prea bine cu un cap – era pur și simplu o movilă neagră, gigantică, încununată cu papură și široid de noroi. Dar gura se vedea clar și, după acel prim țipăt de jale, buzele ca de crab se mișcară încet, scuișcând nămol și rădăcini.

Trecu o jumătate de oră până când movila se mișcă din nou. Mișcându-se, trestii de pe ambele părți se umflară și se ridicară,



iar mîlul negru, apos, se scurse printre ele. Gura se deschise și, când capul se ivi clar, dădu drumul unui geamăt lung, bubuitor. Un alt geamăt deveni un răget ca de jale. Un pescăruș care plana deasupra mlaștinii ca o bucățică de hîrtie întoarse repede și se înălță, când forma curgătoare se ridică în fața lui, ca un zid brusc de stîncă, vîrsînd cascade de nămol negru și rădăcini de papură făcute cocoloș, în care se zvîrcoleau șerpi de iarbă, iar șoarecii de apă își agitau lăbuțele din față, clipind din ochi și chițăind în cădere.

Forma neagră era de mărimea a doi sau trei elefanți. Arăta ca un dinozaur uriaș, cu cap de hipopotam, trăgându-se în patru labe afară dintr-un puț de catran preistoric. Dar acum, tot ca un dinozaur, se ridică în două picioare. Și, dintr-odată, păru umană – imensă, dar umană. Măini uriașe curățară capul, dînd la o parte mănunchiuri de papură noroioasă. Apoi, în gîlgăiala și suptul acela, cu un vaiet gîfăit, forma se ridică pe verticală. O statuie din nămol negru, cu formă omească, cu adevărat colosală, care-și grebla trupul și gema, se ridică, dominatoare, peste smîrcul pustiu.

Cam la o jumătate de kilometru depărtare, un ornitolog amator stătea aplecat deasupra unui cuib de buhai-de-baltă, ținînd în mână zburătoarea moartă și pipăind ouăle reci pe care le clocise pasărea. Din ascunzătoarea aflată la doar trei metri mai încolo urmărise pasărea toată ziua, așteptînd puii să iasă din ouă. Știa că puii erau deja întîrziați. Când pămîntul începu să tremure pentru prima oară, trîntindu-i aparatul de fotografiat de pe trepied, își spusese că erau explozii de la o carieră din apropiere. Crezuse că vaietele alea ciudate erau o sirenă de fabrică. Știa că la patru, cinci kilometri de oraș se afla o fabrică. Ce altceva ar fi putut să fie? Apoi, când se auzise cel de-al

doilea vaiet, ca o bubuitură, văzuse ceva mult mai surprinzător. Privise îndelung prin binoclu. Două muște-verzi mari inspectau ochiul buhaiului-de-baltă din cuib. Șocat, își dăduse seama că pasărea era moartă. Toată ziua – probabil și în ajun – observase o pasăre moartă. Asta era mai important decât orice zgomot. Așa că ieșise din ascunzătoare și ridicase mama moartă de pe ouă. Era oripilat. Era țeapănă.

Și chiar atunci, când stătea acolo, gândindu-se să ducă pasărea și ouăle la vreun om de știință ca să afle ce le omorâse, în acel moment veni cel de al treilea vaiet, cu mult mai tare decât cele dinainte. În aceeași clipă mlaștina se cutremură ca o piftie imensă. Un cutremur! Și poate ce se auzea era o sirenă de alarmă!

Își amenajase locul de pândă la marginea unui teren mai înalt, care dădea din drum chiar deasupra mlaștinii. Sălciile mari și stufoase din spate nu-l lăsau să vadă ce-i înfricoșase pe stârc și pe pescăruș. Ideea unui cutremur îl îngrijora. Ținând ouăle reci în căușul palmei, cu pasărea moartă la subsuoară, își strânse echipamentul și se întoarse la mașina parcată între sălcii. Când deschise portiera, o nouă zdruncinătură o scutură.

Merse cu mașina pe făgașele ierboase, ieșind la drum nu departe de podul unde Lucy se oprise ca să observe ȕiparul. Când viră la dreapta, către oraș, făcu ochii mari și capul începu să i se învârtă. Turnul acela negru, plin de umflături, care se legăna cam la o sută de metri în față, aproape de drum, nu semăna a nimic. Dacă nu cumva era o structură pentru antene, poate ceva bine camuflat, care avea de-a face cu radarul. Chiar și când forma se mișcă, tot mai încerca s-o explice. Poate era o moară de vânt fără palete, pe care tocmai o mutau – așa cum mută în America blocuri întregi. Sau poate o companie cinematografică

turna un film – un film de groază; era posibil și așa se explicau și zgomotele sinistre. Pur și simplu nu știa ce să creadă – așa că înaintă în continuare spre formă.

Dar când creatura ieși pe drum drept în fața lui, bărbatul călcă zdravăn frâna.

Acum vedea că era vorba de ceva cu totul nou. Creatura ieșise de una singură din nămolul mlaștinii. Cocoloașe și încâlcituri de papură se scurgeau încă pe lungimea ei neagră, odată cu mълul. Când își dădu seama ce vede, capul păru să-i înghețe. Era părul lui, încercând să se facă măciucă. Lacrimi de groază pură începură să-i șiroiască pe obraji. Dar era fotograf – și niciun fotograf adevărat nu lasă să-i scape un prilej.

Luă aparatul și ieși cu el din mașină, dădu la o parte capacul de pe lentilă și se aplecă asupra obiectivului.

Vedea numai negru. Se dădu înapoi, mișcând camera dintr-o parte în cealaltă, încercând să prindă în cadru toată forma aceea imensă. Dar înainte de a o prinde în întregime, văzu prin obiectiv că făptura îi înhățase mașina. Consternat și euforic în același timp, fotografie cadru după cadru, în timp ce figura colosală trântea mașina jos pe drum, o ridica în aer și iar o trântea, iar și iar, ca cineva care vrea să scoată praful dintr-un covor greu. Cu un scurt fior, ornitologul își aminti de ouăle buhaiului-de-baltă. Le pusese ca într-un cuib în șapca lui, pe scaunul pasagerului. Dar uită de ele când văzu vopseaua și sticla explodând, ca un abur, de fiecare dată când izbea mașina de drum. Portierele zburară, roțile se rostogoliră în trestii, iar capul acela își deschise gura. Când gura dădu drumul unui teribil vuiet de sirenă, ornitologul se răsuci pe călcăie și o rupse la fugă.

Oricât de repede fugea, nu era îndeajuns de rapid. Uriașul negru, nebun, aruncă tinicheaua răsucită, lucioasă ca oțelul, a mașinii în păpuriș, apoi înhăță o mână de nămol de mlaștină plin de rădăcini de buruieni.

Ornitologul a crezut, desigur, că monstrul din mlaștină îl ajunsese din urmă și-l lovise cu piciorul. Dar bulgărele de nămol fusese cel care îl lovise în spate, se înfășurase în jurul lui și-l propulsase câțiva metri de-a lungul drumului. Se smuci să se scoată din nămol și, strângând în mână camera murdară, scuipând mizeria neagră și puturoasă, ud până la piele, fugi să scape cu viață.

Ajungând acasă, Lucy găsi lucrurile ca de obicei. Mama ei nu simțise tremurături sau zguduituri. N-avea habar despre ce vorbea fiică-sa. Când tatăl veni acasă, mai târziu în seara aceea, le povesti despre accidentul groaznic produs pe drumul din mlaștină. Un ornitolog pierduse controlul volanului și ieșise de pe drum. Își pierduse și mințile. Venise la poșta din sat, îndrugând tot felul de bazaconii. Poliția îl dusesse cu mașina înapoi în oraș, unde locuia. Avea mașina făcută praf. Cel mai curios lucru era că nu mai rămăsese pe ea niciun fir de vopsea. Iar drumul era o catastrofă. Arăta de parcă șoferul ar fi spart bariera sunetului. Cam misterios.

Ascultându-l, Lucy se întreba ce fel de aberații îndrugase ornitologul amator. Poate că șocurile pe care le simțise și ea îi împinseseră mașina de pe drum și-l făcuseră să-și piardă și mințile în același timp. Nu-și putea scoate din cap strigătul acela oribil, sfâșietor. Ce se întâmpla în mlaștină? Stând la masă, își văzu pielea de pe brațe făcându-i-se de găină.

Apoi începu să se gândească la țiparul care se zvârcolea.